

Manifesto Lumes Nunca Máis 19 DE XULLO 2022

Estamos hoxe aquí, unha vez máis para denunciar unha nova traxedia ambiental, social e cultural, un novo pesadelo nesta longa noite de perda da nosa natureza. Esta lacra de incendios está asolagando as provincias de Lugo e Ourense, nomeadamente os seus espazos naturais protexidos. A estas horas probábelmente xa superemos as 25.000 hectáreas calcinadas no noso País, superando todas as previsións.

Estamos a vivir unha auténtica catástrofe ecolóxica. O lume está arrasando gran parte das nosas serras orientais galegas, e varias das xoias naturais máis emblemáticas e xenuinas do País: **o Courel, o Parque Natural do Invernadoiro, o Parque Natural da Enciña da Lastra e o Macizo Central.**

Tamén assistimos impotentes ante o avance das chamas en boa parte da comarca de Valdeorras, e nas localidades de Pobra de Brollón, Oímbra e Palas. Grande parte destas reliquias quedarán tinxidas de negro, en forma dun “Prestige de interior” que vai deixar tras de sí, unha paisaxe desoladora e unha terra devastada.

“Como pode arder unha aldea?” escribían hoxe no xornal. Xa van máis de 85 casas calcinadas, e milleiro e medio de persoas evacuadas que se viron obrigadas a deixar os seus fogares impotentes, e vendo que non había medios suficientes para facerlle fronte ao lume. Están abandonadas. Dende ADEGA e dende todas as persoas aquí presentes queremos amosar a nosa total solidariedade coa veciñanza evacuada e con aquela outra que pese ás advertencias, e arriscando a súa vida, mantéñense na aldea para tratar de facerlle fronte a un lume agardando a que chova.

En só tres días arderon máis hectáreas das que a Xunta estimaba como tope para todo este 2022 no PLADIGA (Plan de Prevención e Defensa contra os Incendios Forestais de Galicia). Neste plan, a consellería de medio rural estimaba a superficie máxima afectada polos lumes unhas 16.200 hA, fronte as 25.000hA que levan ardido desde o xoves e tendo en conta que aínda non están extintos os lumes. As previsións do goberno da Xunta quedáronse moi curtas, como curtos parecen ser os 7000 efectivos previstos para aplacar os lumes, que ante a actual situación resultan irrisorios.

Solidarizámonos tamén co colectivo de profesionais de prevención e extinción, que outra vez se ven traballando en condicións de absoluta precariedade, abandono e falta de medios.

Arden casas nun rural baleirado; arden sobre todo as repoboacións de pirófitas, que alteran os ecosistemas naturais destes espazos protexidos e que avocan ao lume ás carballeiras, soutos, uceiras e breixeiras mestas, que antes se xestionaban con gando e non ardían porque había gando no monte. Debemos volver ao uso deses montes e soutos que axuden a despexar o soutobosque e recoller os froitos e cogomelos do outono.

O noso monte xa non ten a capacidade de limitar o alcance dos lumes, nin tampouco a capacidade de se rexenerar tras arder década tras década. A vida salvaxe que hoxe se

perde, tardará moitos anos en volver a reaparecer, porque a contorna tamén degradada, xa non consegue achegar sementes nin individuos para a recolonización natural.

Cos lumes desaparecen aves ameazadas, como os bufos reais, as tartarañas cincentas e as gatafornelas. O oso pardo recúa tras ver a súa contorna queimada. Centos de milleiros de bolboretas, saltóns e pequenos mamíferos ficarán abrasados polo avance das lapas. Sobreiras, cerquiños, aciñeiras e érbedos monumentais convertidos en carbón en cuestión de segundos.

E ante esta situación onde está a conselleira de medio ambiente Ángeles Vázquez Mejuto? Non debería ter comparecido xa para concretar e cuantificar a superficie protexida arrasada polas chamazas? Que medidas están tomando para paliar os efectos sobre estes espazos? e Cales son as medidas que se tomarán para paliar os efectos erosivos do lume?

O Goberno galego e o actual presidente da Xunta Alfonso Rueda seguen ocultando a triste realidade de que o que se está perdendo son as grandes xoias naturais de Galiza.

E O lume non só arrasou con bens materiais, senón tamén ca memoria, historia e cultura de moitos dos pobos, como a casa museo de Xoán de Vilar, enciclopedia viva de cultura popular que afunde súas raíces no inconsciente colectivo da Galiza, e que quedou calcinado polas lapas.

Unha vez máis, temos que ser nós as cidadás galegas as que saíamos á rúa para esixir ao goberno da Xunta medidas urxentes para frear esta situación e un cambio radical nas súas políticas ambientais, agrogandeiras e forestais.

É por isto que por enésima vez esiximos:

- O reforzo especial dos dispositivos de prevención e extinción nos espazos naturais de maior valor ecolóxico e ambiental de Galiza, agora e durante todo o ano.
- Accións inmediatas nas zonas queimadas para evitar a erosión destes solos de extraordinaria importancia e procurar o antes posíbel a súa restauración.
- O impulso decidido de políticas estruturais que preserven a biodiversidade natural, restauren os ecosistemas danados e recuperen os usos tradicionais e multifuncionais dos montes, como o pastoreo, e que contribúen a fixar poboación no rural e a afastar os lumes.
- Rexeitamos que a Xunta siga empregando o monte galego como obxecto de especulación, ou como solo barato para as grandes corporacións multinacionais que expulsan ás persoas do rural na procura do seu lucro privado.
- E agardamos que non se aproveiten desta situación de desgraza ambiental e social para favorecer os intereses dos lobbys enerxético, mineiro, urbanístico, e forestal.

BASTA XA DE TANTA MANIPULACIÓN E DE PROPAGANDA BALEIRA SOBRE O NOSO RURAL.

NON QUEREMOS QUE O MONTE SEXA PASTO DO LUME E DA ESPECULACIÓN.

VECIÑANZA DO COUREL, DA POBRA DE BROLLÓN, DE VALDEORRAS, DA ULLOA, DO MACIZO CENTRAL, DA ENCIÑA DA LASTRA, E DE OÍMBRA: NON ESTADES SOAS! LUMES NUNCA MÁIS